

N:o 4.

Ank. till Riksd. kansli den 15 febr. 1887, kl. 2 e. m.

Andra Kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtande n:o 1, rörande herr J. Anderssons i Lysvik motion (n:o 4) om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående skyldighet för pensionsinrättningar att tillhandahålla blanketter till för pensionstagare erforderliga attester.

Uti sin ifrågavarande motion har herr J. Andersson anført, att då pensionsväsendet i vårt land allt mer utvecklats, så att flera pensionsanstalter uppstått och pensionstagarnes antal årligen ökades, låge det vigt uppå, att för de senare utfäendet af dem tillkommande pensionsbelopp underlättades. Som bekant, fordrades vanligen för pensionsutbekommande attest, hvilken merendels af presterskapet utfärdades. Men som helt olika bestämmelser och vilkor voro fastställda för olika pensionsinrättningar, mötte ofta svårighet för attestator att utfärda nöjaktig attest, och pensionären sjelf sväfvade oftast i okunnighet om hvad attesten borde innehålla. Så inträffade, att utfärdad attest af vederbörande ej godkändes, utan pensionär förelades anskaffa annan, hvaraf orsakades tidsutdrägt, mycket besvär och äfven kostnad. Allt sådant kunde förekommas, om hvarje pensionsanstalt hade skyldighet att hålla blanketter till dylika attester tillgängliga att på anmälan af pensionstagare erhållas. Sådant borde ske kostnadsfritt, enär genom en dylik åtgärd för vederbörande underlättades pröfningen af inkomna anmälningar, då endast sakförhållande och ej formen behöfde granskas.

Bih. till Riksd. Prot. 1887. 8 Saml. 2 Afd. 2 Band. 4 Häft.

På grund häraf föreslår motionären, att Riksdagen måtte i skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder för åvägabringande af den ordning, att hvarje pensionsinrättning finge sig ålagd skyldighet att för pensionstagare på begäran kostnadsfritt tillhandahålla blanketter till för pensions uppbärande erforderliga attester.

Det lär ej kunna förnekas att motionen har ett godt syfte, och den stämmer väl öfverens med senare tids sträfvande att på allt sätt underlätta enskildes beröring med offentliga verk och inrättningar, men förslaget genomförande torde emellertid möta icke oväsentliga svårigheter. Utom det att detsamma afser alla pensionsanstalter, icke blott sådana, hvilka äro statens inrättningar, utan äfven de många enskilda pensionsinrättningar af olika slag, som i riket finnas, och att det torde kunna dragas i tvifvelsmål, huruvida Kongl. Maj:t skulle finna skäligt att för dessa senare stadga en sådan skyldighet, som blifvit ifrågasatt, tillåter sig utskottet i berörda hänseende påpeka, att om blanketterna skulle tillhandahållas hos sjelfva pensionsinrättningarna eller dem, genom hvilka pensionerna utbetalas, icke mycket vore genom begärda föreskriften vunnet, enär pensionstagaren då nödgades vända sig först till nämnda håll för utfående af blankett och sedan till vederbörande attestutställare; att i händelse åter blanketterna ansåges böra vara att tillgå hos dem, hvilka utfärda attesterna, det skulle blifva nödigt att blanketter af alla slag från alla pensionsinrättningar öfversändes till en hvar, som kan vara berättigad eller skyldig att utgifva nu ifrågasvarande attester, eller åtminstone till pastor i hvarje församling, och att, derest blanketterna, för så vidt man afser dem, hvilka borde begagnas icke vid första anmälningen till utbekommande af pension, utan i och för derefter å vissa tider infallande pensionsutbetalningarna, skulle tillika med pensionsbrevet till pensionstagaren öfverlemnas, det vore att befara att icke alla tillvaratoge desamma och att således åsyftade målet genom pensionstagares eget vållande förfelades.

Då bestämmelserna angående de intyg, som vid pensioners lyftande skola företes, för så vidt angår allmänna pensionsinrättningarna, återfinnas i de af Kongl. Maj:t utfärdade och i svensk författningssamling intagna reglementen för samma inrättningar;

då dessutom å pensionsbref i allmänhet finnas aftryckta utdrag af vederbörande reglemente, innefattande jemväl föreskrifterna om för hvarje fall erforderliga intyg;

då ingen pensionsinrättning lär vägra att meddela en pensionsberättigad eller vederbörande attestutställare de upplysningar, en sådan kan finna nödigt begära;

och då, i betraktande häraf allt, de möjliga fördelarne af ett beslut i motionens syfte icke äro af den vigt, att de kunna anses ens uppväga olägenheterna deraf;

finner sig utskottet sakna skäl att tillstyrka bifall till motionärens förslag, utan hemställer,

att motionen icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 15 februari 1887.

På utskottets vägnar:

OLOF AHLSTRÖM.

N:o 5.

Ank. till Riksd. kansli den 15 febr. 1887, kl. 2 e. m.

Andra Kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtande n:o 2, öfver herr J. E. Ericssons i Ahlberga motion (n:o 46) om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om upphäfvande af kongl. kungörelsen den 13 mars 1863 om tiden för afslutande af auktioner på landet.

Motionären har till stöd för sin berörda framställning anfört att, sedan, enligt Kongl. Maj:ts förordning angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker, handel med brännvin icke vidare finge vid auktioner på landet ega rum